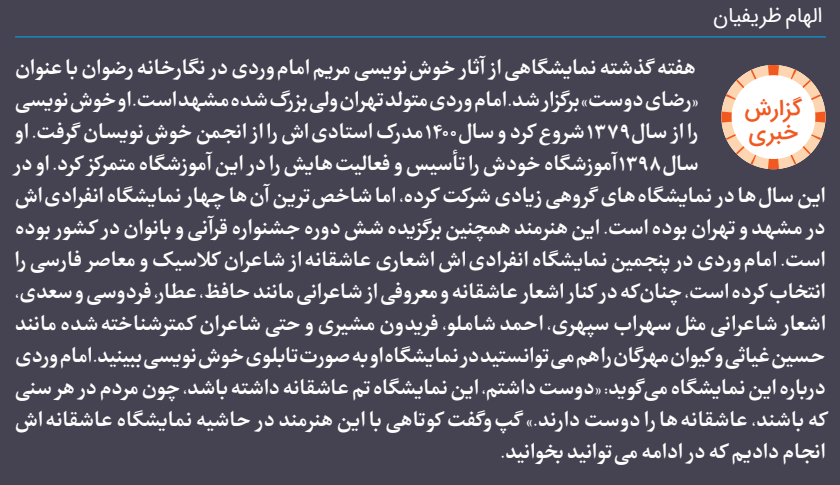

گفت وگو با مریم امام وردی، خوش نویسن مشهدی، به بهانه برگزاری نمایشگاه اخیرش در نگارخانه رضوان

هنرمندان خوش نویسی با فضای مجازی ارتباط نگرفته اند

الهام ظریفیان

هفته گذشته نمایشگاهی از آثار خوش نویسی مریم امام وردی در نگارخانه رضوان با عنوان «رضای دوست» برگزار شد. امام وردی متولد تهران ولی بزرگ شده مشهد است. او خوش نویسی را از سال ۱۳۷۹ شروع کرد و سال ۱۴۰۰ مدرک استادی اش را از انجمن خوش نویسان گرفت. او سال ۱۳۹۸آموزشگاه خودش را تأسیس و فعالیت هایش را در این آموزشگاه متمرکز کرد. او در این سال ها در نمایشگاه های گروهی زیادی شرکت کرده. اما شاخص ترین آن ها چهار نمایشگاه انفرادی اش در مشهد و تهران بوده است. این هنرمند همچنین برگزیده شش دوره جشنواره قرآنی و بانوان در کشور بوده است. امام وردی در پنجمین نمایشگاه انفرادی اش اشعار عاشقانه از شاعران کلاسیک و معاصر فارسی را انتخاب کرده است. چنان که در کنار اشعار عاشقانه و معروفی از شاعرانی مانند حافظ، عطار، فردوسی و سعدی، اشعار شاعرانی مثل سهراب سپهری، احمد شاملو، فریدون مشیری و حتی شاعران کمترشناخته شده مانند حسین غیائی و کیوان مهرگان را هم می توانستید در نمایشگاه او به صورت تابلوی خوش نویسی ببینید. امام وردی درباره این نمایشگاه می گوید: «دوست داشتم. این نمایشگاه تم عاشقانه داشته باشد. چون مردم در هر سنی که باشند، عاشقانه ها را دوست دارند.» گپ وگفت کوتاهی با این هنرمند در حاشیه نمایشگاه عاشقانه اش انجام دادیم که در ادامه می توانید بخوانید.

گزارش خبری

● با خیلی از خوش نویسان که صحبت می کنیم، از وضعیت نامناسب اقتصاد هنر به ویژه در خوش نویسی گله می کنند. بیشتر آن ها بر این باورند که خوش نویسی با چالش های زیادی در این حوزه روبه روست.

در چند سال گذشته به ویژه از بعد از کرونا، نقش فضای مجازی در اقتصاد هنر پررنگ تر شد. دنیای مجازی فرصتی به هنرمندان داد که با علاقه مندان و مخاطبان خودشان از هر جای دنیا ارتباط بگیرند. همچنین این فضا باعث بیشتر دیده شدن آثار هنری و به طبع، خرید این آثار می شود. درواقع شاید جالش هنرمندان خوش نویس در اقتصاد هنر ناشی از ناآشنایی آن ها با فضای مجازی باشد. هنرمندان باید بتوانند با جامعه مخاطبان خود ارتباط بگیرند. یکی از دلایلی که من نمایشگاه گذاشتن را دوست دارم، این است که می توانم با مخاطبم ارتباط برقرار کنم. یک روز یکی از استادان با من گفت وقتی نمایشگاه فروش نمی آورد، دلیلی ندارد نمایشگاه بگذاریم. چون نمایشگاه هزینه دارد، ولی من فکر می کنم در نمایشگاه قرار نیست فقط اثر فروخته شود. من به عنوان خوش نویسی دوست دارم فضایی را به وجود بیاورم که مردم عادی هم بتوانند اثر هنری ببینند.

در چند سال گذشته به ویژه از بعد از کرونا، نقش فضای مجازی در اقتصاد هنر پررنگ تر شد. دنیای مجازی فرصتی به هنرمندان داد که با علاقه مندان و مخاطبان خودشان از هر جای دنیا ارتباط بگیرند. همچنین این فضا باعث بیشتر دیده شدن آثار هنری و به طبع، خرید این آثار می شود

● نگاه قابل تقدیری است، ولی خیلی از هنرمندان مشهدی اگر هم بخواهند نمایشگاهی بگذارند، ترجیحشان این است که در تهران نمایشگاه برگزار کنند یا در کشورهای خارجی که بتوانند روی فروش دست کم چند اثرشان حساب کنند. من دو نمایشگاه در تهران داشتم، ولی فقط در یکی از آن ها فروش خوبی داشتم که آن هم کاملاً اتفاقی بود. بنابراین نمی توان گفت اگر تهران نمایشگاه بزنی، صد درصد فروش داری یا اینکه اگر من برای رفتن به کشور دیگری هزینه کنم، می توانم مطمئن باشم که آنجا می فروشم. من نمی توانم این ریسک را بکنم.

● پس چرا بیشتر هنرمندان فکر می کنند نمایشگاه گذاشتن در تهران یا کشورهای خارجی اعتبار بیشتری برایشان به همراه می آورد؟ احتمالاً همین طور است. خیلی ها فکر می کنند فقط باید برای فروش، اثری خلق کنند. این نگاه خوبی نیست. من فکر می کنم به هرحال باید کار عرضه شود. من اگر کار نکنم و کارم را عرضه نکنم، جامعه از کجا باید بداند

که من خوش نویسی می کنم؟ وقتی من یک نمایشگاه می گذارم، دست کم هفتاد نفر آدم جدید می آیند آثار را می بینند. هر ماه اگر یک خوش نویس در مشهد نمایشگاه داشته باشد، چند مخاطب آثار هنری را می بینند؟ از بین این تعداد چند نفر هم که بتوانند اثر بخرند، باز خودش باعث بیشتر دیده شدن آثار می شود.

● شما به فروختن اثر و تدریس اشاره کردید و اغلب نیز همین تعاریف شناخته شده تر هستند، ولی آیا شکل های دیگری هم می توانیم به این تعاریف اضافه کنیم که بتواند خوش نویسی را به اقتصاد هنر نزدیک کند؟

زمانی من می توانم در اقتصاد هنرم موفق باشم که در کارم نوآوری داشته باشم و آن ارائه را مخصوص خودم کنم.

● یعنی برندسازی؟

بله. این امضای هنرمند است که باعث می شود اثری فروخته شود، چون نوآوری دارد.

● وقتی ما در سطح استادان صحبت می کنیم، این برندسازی عموماً اتفاق افتاده است، ولی اینکه بگویم از این برندسازی چه استفاده ای می شود، شاید به اقتصاد هنر بیشتر ربط داشته باشد.

به تعاریف زیادی می توان فکر کرد. استادانی را در تهران می شناسم که بسته آموزشی آماده می کنند و در بستر مجازی می فروشند، ولی زیست هنر در فضای مجازی نیامزند استفاده از فناوری و آدم هایی از این جنس در کنار هنرمندان است. جشنواره هاهم شکل دیگری از این تعریف می توانند باشند. در سال های

گذشته جشنواره های مختلفی در کشورهای حاشیه خلیج فارس و ترکیه در زمینه خوش نویسی برگزار شده است که به دلیل مبالغ زیاد جوایز آن، هنرمندان زیادی از ایران در آن هاشرکت می کنند، اما تعداد کسانی که جایزه می گیرند، نهایت بیست نفر هستند. این جشنواره ها لطیف وسیعی از خوش نویس ها را نمی توانند پوشش دهند. بنابراین من باز هم فکر می کنم خیلی کارها را در فضای مجازی می شود کرد، ولی شاید آن ارتباط بین هنرمندان خوش نویسی و فضای مجازی هنوز آن چنان که باید شکل نگرفته است. شما وقتی وارد فضای مجازی می شوید و ابزارها و ظرفیت های آن را می شناسید، راه هایی را که می شود هنرتان را به آن پیوند بزنید هم پیدا می کنید، اما خیلی از هنرمندان به دلیل روحیه هنری شان ترجیح می دهند در عزلت خودشان کار کنند.

● به نظر تان راه حلی وجود دارد که بشود این دو بخش را به هم پیوند زد؟ مثلاً عده ای باید این وسط بیایند کمک کنند و نقش تسهیلگر داشته باشند؟

انجمن خوش نویسان می تواند اینجا نقش ایفا کند. انجمن مثل خانه ماست. استادانی که سن بیشتری دارند و با مجازی ارتباط نمی گیرند یا ارتباط گرفتن در این فضا را بلد نیستند، همان راه های قدیمی را می شناسند، ولی اکنون کار انجمن در مشهد و بیشتر شهرها فقط به آموزش محدود شده است و هیچ کاری برای فروش آثار و مرتبط کردن استادان پیشکسوتی که با فضای مجازی ارتباط نگرفته اند، نمی کند. چون کلاس مجازی برگزار کردن، ویدئو گرفتن و مدیریت فضای مجازی سختی های خودش را دارد و خیلی از استادان پیشکسوت حوصله این کارها را ندارند. با وجود این، انجمن می تواند نقش تسهیل کننده داشته باشد. مثلاً برخی ویدئوها را انجمن ضبط کند و برای هنرجوها بفرستد.

سهل انگاری در یک اثر پرستاره

نگاهی به سریال خانگی «هفت»، اثر کیارش اسدی زاده

تشریح و بازنمایی می کند و با ایده خلاقانه درخواست ازدواج در فروشگاه که حسایی به مذاق مخاطب جوان خوش می آید، به او ج می رسد. استفاده کردن از روایت غیرخطی و تدوین مناسب نیز هیجان کار را در قسمت های اول بیشتر می کند. این روند اما چندان ادامه دار نیست و خیلی زود «هفت» از تک وتامی افتند. یکی از نقاط ضعف سریال «هفت» شخصیت پردازی خام نقش های منفی است که به صورت یک های مقوایی از انسان های شرور شباهت دارند. می توان گفت که کفه ترازوی این سریال در بازیگری به نفع گروه منفی و در شخصیت پردازی به نفع گروه مثبت سنگینی می کند و همین موضوع باعث شده است که مخاطب سخت بتواند با این مجموعه ارتباط عمیق برقرار کند، زیرا یکی از مهم ترین مؤلفه های سریالی با این مختصات، پرداخت مهیب و درعین حال باورپذیر شخصیت های منفی است. خلاف کارهای «هفت» آن قدر خام هستند که مشخصاً درباره شخصیت صابر با بازی بابک حمیدیان نیز، نه آن گریم عجیب و غریب

● مشاهیر بزرگی چه در ادبیات و چه در هنرهای دیگر در جغرافیای خراسان مانند دکتر شفیع کدکنی در قید حیات هستند. به نظر شما توجه کردن به این ظرفیت ها چه آورده ای برای هنرمندان و جامعه می تواند داشته باشد؟

اگر نمایشگاه های این چنینی بیشتر برگزار شوند، بی گمان توجه رسانه ها را جلب می کند و باعث می شود آثار آن هنرمند بیشتر دیده شود، ولی پیش از آن باید این ظرفیت ها را به جامعه بشناسانیم. برای من تجربه خوبی بود چون استاد شفیع کدکنی را همه می شناسند. این اواخر یکی از دوستان مشهدی ام که در تهران زندگی می کند، نمایشگاه خوش نویسی از اشعار شاعران مقبرهالشعرا آرامگاه فردوسی برگزار کرد. جالب است که در این نمایشگاه اشعار کسانی را دیدم که تا حالا اصلاً اسمشان را هم نشنیده بودم. بنابراین در درجه اول باید این ظرفیت ها را به مردم بشناسانیم. وقتی من اثر هنری تولید می کنم، به فروش آن هم فکر می کنم. اگر من شعرهای محمد قهرمان را بنویسم، حداقل کاری که می شود کرد، این است که سازمان هایی که در این جغرافیا هستند، از من حمایت کنند. این آثار را از من بخرند و در فضاهای عمومی به نمایش در بیاورند که مردم این ها را بشناسند تا بعد من و امثال من بتوانیم این راه را ادامه دهیم. الان اگر نمایشگاهی از اشعار حافظ برگزار کنم، طرف دار خودش را دارد، چون شناخته شده است و مخاطب با آن خاطره دارد، ولی با شعر شعرای جدید خاطره ای ندارد.

● وضعیت خوش نویسی در مشهد را چطور ارزیابی می کنید؟

در آزمون استادی که سال ۱۴۰۰ برگزار شد، از بین بیش از صد نفر قبول شدگان، پنج نفر خانم بودند که چهار نفرشان از مشهد بودند. پس ما روبه صعودیم. ظرفیت استادانی که در مشهد وجود دارند، قابل مقایسه با شهرهای دیگر نیست. هیچ شهری پنج استاد خوش نویس خانم ندارد. وقتی استاد خوب هست، تربیت هنرجوی خوب هم میسر می شود، متقاضی علاقه مند بیشتری هم هست، آموزشگاه هایی داریم که هنرجویان زیادی دارند. چون استاد خوب دارند. اگر انجمن خوش نویسان بهتر کار کند، مشهد می تواند قطب خوش نویسی کشور باشد. در همه جشنواره های کشوری و خارجی یک پای ثابت برگزیدگان، مشهدی ها هستند، اما متأسفانه مشهد با اینکه استاد خوب، هنرجوی علاقه مند، مشاهیر بزرگ و ادبیات غنی دارد و می توانست قطب خوش نویسی کشور و مرکز خرید و فروش آثار هنری درجه یک خوش نویسی باشد، در این جایگاه قرار نگرفته است.

شکرآرام

شنبه
۳۰ دی ۱۴۰۰
شماره ۸۵۸

شکرآرام

عکس: حسین عطاییان - چهارآر

اخبار هنری مشهد

حضور فیلم «ردپا» در جشنواره کورتو کینوی هند

فیلم کوتاه «ردپا» به نویسندگی و کارگردانی مصطفی اعلمی، فیلم ساز مشهدی و تولید باشگاه فیلم رویش، در جشنواره «کورتو کینوی» هند به نمایش درمی آید. این جشنواره را بخش رسانه کالج علوم و تجارت تاکور برگزار می کند که هر سال فیلم هایی از سراسر دنیا در این جشنواره حضور دارند. بیست و چهارمین دوره این جشنواره روزهای ۱۸ و ۱۹ ژانویه برابر با ۲۸ و ۲۹ دی در شهر تاکور هند برگزار می شود. پخش جهانی این فیلم به عهده مرکز بین الملل سوره است.

تماشاخانه

«شب گربه زیر طاقی» روی صحنه پردیس تئاتر مستقل

نمایش «شب گربه زیر طاقی» به نویسندگی محمد چرمشیر و کارگردانی مرتضی عبیدی از یکشنبه یکم بهمن، ساعت ۱۷:۴۰ در تماشاخانه محمد علی لطفی مقدم مشهد روی صحنه می رود. در این نمایش پنجاه دقیقه ای فریبرز ساجدی قوچانی و محسن لقمانیان به ایفای نقش می پردازند. نمایش «شب گربه زیرطاقی»، داستان دو کارتن خواب در سرمای سرد زمستان است که در زیرطاقی مغازه ای با صدای ناله گریه ای از خواب بیدار می شوند و سعی می کنند به دلیل سرمای هوا وارد مغازه شوند.

اجرای نمایش «مکبث» در «شامیل»

نمایش «مکبث» از دوشنبه ۲ بهمن ساعت ۱۸ در سالن شماره ۲ تماشاخانه شامیل روی صحنه می رود. در این اثر معروف ویلیام شکسپیر، عباس رثایی به عنوان بازیگر و کارگردان بازی می کند.

اجرای نمایش «خانه.وا.ده» در پردیس تئاتر مستقل

نمایش «خانه. وا. ده» به نویسندگی سیدمحمد مساوات و کارگردانی آرش نژاد ۸ بهمن ساعت ۱۸ در پردیس تئاتر مستقل مشهد روی صحنه می رود. در این درام اجتماعی ۷۵ دقیقه ای، زهراسدی، محمدسادات، حمید صادقی، سجاد علی آبادی، شکیا فرزانه، نینا گودرزی و امیر نجاتی بازی می کنند. در خلاصه نمایش «خانه. وا. ده» آمده است: «پدر خانواده هدیه بزرگی را که یک هواپیمای تک موتوره است، می خرد، اما پسر بزرگ خانواده هدیه پدر را انکار می کند.»

چارسوق هنر

امیرحسین آرمان، سرلشکر ادیبان «آسمان غرب» شد

امیرحسین آرمان به عنوان بازیگر نقش شهید ادیبان در فیلم سینمایی «آسمان غرب» به نویسندگی و کارگردانی محمد عسکری معرفی شد. آرمان در این فیلم با چهره ای متفاوت در کارنامه کاری اش، در قامت سرلشکر شهید حسین ادیبان، از فرماندهان غیور نیروی زمینی ارتش جمهوری اسلامی، جلو دوربین علیرضا پرازنده رفته است. «آسمان غرب» نخستین روایت سینمایی از دلاورمردی های خلبان شهید علی اکبر شیروودی و دیگر هم زمانانش در هوانیروز ارتش است که رویدادهای مربوط به یک ماه نخست جنگ در منطقه غرب کشور را بررسی می کند و با فشرده سازی در فیلم نامه، مجموعه حوادث را در بازه زمانی سه روزه به تصویر می کشد. پیش از این، از تصویر میلاد کی مرام در نقش خلبان علی اکبر شیروودی در «آسمان غرب» رونمایی شده بود.

فیلم برداری «بی بدن» تمام شد

فیلم برداری فیلم سینمایی «بی بدن» نخستین ساخته سینمایی مرتضی علیزاده به پایان رسید و هم زمان نخستین تصاویر از فروش صحت و گلاره عباسی در این فیلم اجتماعی منتشر شد. این دو بازیگر در کنار الناز شاکردوست و نوید پورفرخ ایفاگر نقش های اصلی «بی بدن» هستند. «بی بدن» از فیلم های ملتبه اجتماعی امسال است.